

# РЕШЕНИЕ

№ 3565

гр. София, 26.06.2012 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 07.06.2012 г. в следния състав:**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Румяна Лилова**

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **3875** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 171, ал. 1 и чл. 251 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Р. Б. (ЗОВСРБ), във вр. с чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба вх. № 9220 от 17.04.2012 г. на Б. Г. Б. срещу Заповеди № 224 от 15.03.2012 година и № 227 от 16.03.2012 година, издадени от командира на военно формирование (в.ф.) 28610, [населено място]. С първата оспорена заповед, на основание чл. 242, т. 1 и 5 и чл. 243, ал. 1 ЗОВСРБ и за присвояване на 2 туби поверено му гориво, на Б. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“. С втората заповед, на основание чл. 165, т. 3 ЗОВСРБ и в изпълнение на първата издадена заповед, е прекратен договорът му за кадрова военна служба, освободен е той от длъжност и от военна служба и е зачислен в мобилизационния резерв при налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“.

В жалбата оспорващият навежда доводи за незаконосъобразност на оспорените заповеди като издадени в нарушение на административнопроизводствените правила и материалния закон. Твърди също, че тежестта на извършеното от него не съответства на тежестта на наложеното му наказание. Предвид изложеното, Б. моли отмяната на оспорените заповеди като незаконосъобразни и възстановяване на заеманата от него преди уволнението длъжност.

В съдебното заседание оспорващият, редовно призован, не се явява. Представява се от редовно упълномощената адв. А. от Софийската адвокатска колегия, която от негово име поддържа жалбата. По същество моли нейното уважаване.

Ответникът – командирът на в.ф. 28610 - С., чрез упълномощения юрисконсулт А., оспорва жалбата. Твърди изпълнение на процедурата по уволнението на Б. и спазване на материалния закон. По същество моли отхвърляне на жалбата срещу двете заповеди.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 171, ал. 1 и чл. 251 ЗОВСРБ, във вр. с чл. 149, ал. 1 АПК и от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването, поради което следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Административен съд София - град, Първо отделение, 21-ви състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

Оспорващият Б. е кадрови военнослужащ с военно звание „старшина”. Изпълнявал е длъжност „старши специалист по транспорт” в „Група за ремонт и поддръжка на въоръжение, техника и материални средства” в Център за логистично осигуряване на в.ф. 28610, С.. Назначен е на длъжността със заповед № 343/28.06.2011 г. на командир в.ф. 28610, С. (л. 49).

На 13.03.2012 г., след изпълнение на служебна задача от Б., към 11,30 часа, служител от Военна полиция (ВП) проверил наличността на горивото в поверения му служебен автомобил – ТАПП „М. 3.”, с държавен регистрационен № ВА 117522. Установена била липса, за която Б. дал писмени обяснения (л. 25), че е източил горивото и то е в дома му. Тубите, с вместимост 2 x 25 литра, или общо 50 литра, пълни с дизелово гориво, били намерени и иззети от мазето в дома на оспорващия от органи на ВП. В последствие те били предадени на длъжностно лице от поделението с Протокол за предаване на веществени доказателства от 23.03.2012 г. (л. 50). За станалото командирът на в.ф. 28610 изготвил Предварително донесение рег. № 3-814/13.03.2012 г. (л. 52).

За събиране на доказателства за извършеното нарушение и изясняването на случая, командирът на в.ф. 28610 С., със своя заповед № 220/14.03.2012 г. (л. 48), разпоредил служебна проверка и определил състав на комисия, която да я извърши. След запознаване с фактите и обстоятелствата по случая, вкл. писмените обяснения на Б., комисията изготвила Протокол за резултатите от служебната проверка рег. № 3-823/14.03.2012 г. (л. 19), утвърден от командира на поделението същия ден. Последният е провел беседа с оспорващия, резултатите от която са отразени в Протокол рег. № 3-831/15.03.2-12 г. (л. 30). След запознаване с протокола от работата на комисията, Б. не е оспорил фактическите обстоятелства, отразени в него, а е възразил единствено срещу тежестта на предложеното за налагане дисциплинарно наказание „уволнение”. Командирът е издал двете оспорени негови заповеди, със съдържание посочено по-горе, връчени на Б. съответно на 16.03.2012 г. и на 19.03.2012 година.

Във връзка с разпореждането на съда от 21.04.2012 г. за представяне на доказателства за компетентност на лицето, издало оспорената заповед по делото са представени копия от заповед на началника на отбраната № ЗНО-189/01.07.2011 г. за назначаване на подп. А. - издател на оспорените заповеди, на длъжността „командир” на в.ф. 28610, С. която длъжност той продължава да изпълнява, както и от заповеди на министъра на отбраната № ОХ-392/28.06.2011 г. и № ОХ-128/02.03.2012 г. от които е видно, че същият орган е оправомощен от министъра да издава заповеди за

назначаване и освобождаване от кадрова военна служба на сержанти, старшини и войници.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд – София град, Първо отделение, 21-ви състав направи следните правни изводи:

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 АПК) на основанията посочени в чл. 146 АПК, съдът констатира, че административният акт е издаден от компетентен орган (виж по-горе).

Обжалваните заповеди са издадени при спазване на административнопроизводствените правила (чл. 246 – чл. 248 ЗОВСРБ и чл. 141 – чл. 146 и чл. 148 от Правилника за прилагане на ЗОВСРБ (ППЗОВСРБ), в сроковете по чл. 249, ал. 2 ЗОВСРБ, при спазване на предвидената в чл. 148, ал. 1 и 2 ППЗОВСРБ форма, в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Присвояването на военно имущество съставлява нарушение на служебните задължения по смисъла на чл. 242, т. 1 и 5 ЗОВСРБ, във връзка с чл. 114, т. 9 от Устава за войскова служба на Въоръжените сили на РБ, вменияващ задължение на военнослужещия да пази повереното му имущество.

Д. за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила се сочи от оспорващия, но не се конкретизира в жалбата. Оспорващият не твърди и доказва конкретни факти във връзка с посоченото, че е бил подведен при даването на писмени обяснения. По същия начин не конкретизира твърдението си за неспазване на процедурата при извършването на вътрешната проверка. При направената служебна проверка досежно законосъобразността на процедурата, в която са издадени двете оспорени заповеди, съдът не констатира допускането на съществено процесуално нарушение, което да е основание за отмяната им.

Въведеният довод в съдебното заседание от адв. А. е неоснователен. Без опора в закона тя поддържа, че втората издадена заповед срещу Б. следвало да бъде издадена след влизане в сила на първата. Д. не следва да се уважи. Съгласно чл. 250, ал. 2 ЗОВСРБ заповедта за налагане на дисциплинарното наказание подлежи на изпълнение от деня на връчването ѝ на военнослужещия или от деня на нейното получаване, когато е изпратена с препоръчано писмо с обратна разписка, като обжалването не спира изпълнението (чл. 251 ЗОВСРБ). В процесната хипотеза, за да изпълни първата заповед, ответникът е издал втората такава.

Оспорващият Б. твърди нарушение на материалния закон, но всъщност не оспорва фактическите констатации за извършеното от него нарушение – присвояване на 50 литра дизелово гориво от повереното му такова. Единственото такова възражение е за нарушаване на чл. 247 ЗОВСРБ, предвид твърдяно от него несъответствие между тежестта на наложеното наказание от една страна и тази на извършеното деяние и данните за поведението му по време на целия период на военната му служба, от друга. Съдът не възприема така направеното възражение, като преценява същото за неоснователно. С оглед нормата на чл. 245, ал. 1, т. 7 ЗОВСРБ, командирът на формирането няма правото на свободна преценка какво по вид и тежест наказание да наложи. Той е длъжен да наложи наказание „уволнение”, поради което доводът за допуснато нарушение на материалния закон се явява неоснователен.

Разноски не се претендират от страните, поради което съдът няма да се произнася по този въпрос.

Водим от горното и на осн. чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд – София град, Първо отделение, 21 - ви състав,

## РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на Б. Г. Б., с ЕГН [ЕГН] и адрес в [населено място], [улица], вх. „А”, ет. 2, срещу Заповед № 224 от 15.03.2012 г. и Заповед № 227 от 16.03.2012 г., издадени от командира на военно формирование 28610, [населено място], с първата от които му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение”, а с втората е прекратен договорът му за кадрова военна служба, освободен е от длъжност и от военна служба и е зачислен в мобилизационния резерв при налагане на дисциплинарно наказание уволнение, като неоснователна.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в четиринадесетдневен срок, считано от съобщението и получаване на препис от него от страните, пред тричленен състав на Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: